

usi (**iok uti**, *hann Ussi (h)ioigg úti* »ham Usse hug ude«. Mandsnavn **usi** D. 8:vo 69 (hvis ikke der skal læses **kusi**, da **auk** · gaar foran); gldansk *Ussi* slutter O. Nielsen af Stedsnavnene *Usseröd* og *Ussing*, og han sammenligner dermed oldtydsk *Ussō*. Præteritum af »hugge« er skrevet **iok** L. 253 (2 Gange); D. I, 150; D. 8:vo 3; **iuk** L. 40, 64 o. fl. st.; **iak** offere; Plur. **iogu** L. 149. Verbet forekommer i Betydningen »ihjelslaa« f. Ex. L. 1467. Uagtet denne Tolkning saaledes lader sig sproglig forsvare, tror jeg dog, at den ikke er rigtig (heller ikke med den Forandring, at der for **uti** med Gjentakelse af **k** læses **kuti** »Gotlændingen Usse«).

Til Slutning skal jeg nævne den Tolkning, som jeg er tilbøielig til at ansé for den rette.

Alle hidtil fremsatte Tolkninger har forudsat, som nødvendigt er, at **hnusiok** indeholder flere Ord. Da nu Indskriften overalt ellers adskiller de enkelte Ord ved Skilletegn og endog har **kialt** · **toku** med Gjentakelse af **t**, er det klart, at Runeristeren her med Vilje har skrevet paa en Maade, hvorved Forstaaelsen maatte blive vanskeliggjort. Dette giver os Ret til at forudsætte, at Skrivemaaden her ogsaa i andre Henseender er med Vilje gjort saadan, at Forstaaelsen derved vanskeliggjøres. Paa denne Forudsætning er min Tolkning grundet.

hn forstaar jeg med flere andre Fortolkere som *hann*. Stephens I, 84 f. giver mange Exempler paa, at Skrivemaaden i Runeindskrifter er forkortet derved, at Vokaler ikke er betegnede. Saaledes er i L. 773 (D. I, 275) skrevet **rta** = *rétta*, **runm** = *rínun*, **þm** = *þæim*, og Runeristeren udtaler her selv ved Slutningsordene *þæim*, *ráða kann* Formodning om, at denne forkortede Skrivemaade vil vanskeliggjøre Forstaaelsen. Flere andre Exempler findes i D. I, 7, der er fra samme Herred og vistnok omtrent fra samme Tid som L. 325.

I **usiok** formoder jeg graphisk Omsætning for **suiko**,